

Cauza C-326/23**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

25 mai 2023

Instanța de trimitere:

Sąd Najwyższy (Polonia)

Data deciziei de trimitere:

15 martie 2023

Reclamante:

C.W.S.A.

C.O.S.A.

D. sp. z o.o.

G.S.A.

C. sp. z o.o.

C.1 S.A.

Pârât:

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Obiectul procedurii principale

Procedura în cauza privind căile de atac introduse împotriva deciziei [Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (președintele Oficiului pentru Protecția Concurenței și a Consumatorilor)] din 8 decembrie 2009 referitoare la calificarea înțelegerii încheiate între reclamanți drept practică anticoncurențială pe piața națională a producției și vânzării de ciment gri, cu încălcarea atât a dreptului intern cât și a dreptului Uniunii, și amenzile aplicate în consecință. Cererea de verificare a îndeplinirii de către un judecător al Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)

[denumită în continuare „Curtea Supremă”]. a cerințelor de independență și imparțialitate.

Obiectul și temeiul juridic al cererii de decizie preliminară

Interpretarea articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (în temeiul articolului 267 TFUE).

Întrebările preliminare

1. Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană coroborat cu articolul 47 [primul paragraf] din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că instanța sesizată este obligată să nu ia în considerare un act de procedură (cerere) al unei părți care urmărește să conteste, în mod inadmisibil în lumina dreptului Uniunii și a Constituției statului membru, numirea unui judecător – care nu este supusă unui control jurisdicțional în temeiul dreptului național și al dreptului Uniunii –, punând în discuție capacitatea judecătorului respectiv de a se pronunța având în vedere lipsa unei legături între împrejurările procedurii de numire a acestui judecător și împrejurările cauzei supuse examinării, precum și lipsa unor motive reale de contestare a imparțialității și independenței sale pe baza altor împrejurări decât corectitudinea procedurii de numire a judecătorului, contestată de partea menționată, inclusiv comportamentul judecătorului respectiv după numire și susceptibilitatea acestuia de a fi influențat de puterea legislativă sau executivă, ceea ce, în conformitate cu dreptul național, echivalează cu o *actio popularis* inadmisibilă și constituie un abuz flagrant și vădit de drept procesual național?

2. Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană coroborat cu articolul 47 [primul paragraf] din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că un mecanism eficient și suficient pentru îndeplinirea criteriilor unei instanțe instituite prin lege în sensul dreptului Uniunii Europene este acela de a conferi părților, în temeiul dreptului național, posibilitatea de a solicita verificarea, în cadrul unui așa-numit test de imparțialitate sau al unei cereri de recuzare a judecătorului, a impactului tuturor împrejurărilor legate de procedura de numire și de comportamentul judecătorului după numire asupra imparțialității și independenței acestuia în cauza supusă examinării?

Dispoziții de drept al Uniunii invocate

Tratatul privind Uniunea Europeană, articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf.

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), articolul 47 primul paragraf.

Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat.

Dispoziții naționale invocate

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Constituția Republicii Polone), articolele 179 și 180.

Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Legea din 8 decembrie 2017 privind Curtea Supremă), articolul 29.

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Legea din 17 noiembrie 1964 – Codul de procedură civilă), articolul 49 alineatul 1, articolul 379 punctul 4.

Ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Legea din 15 decembrie 2000 privind protecția concurenței și a consumatorilor (denumită în continuare „Legea privind protecția concurenței”), articolul 5 alineatul 1 punctele 1 și 3, articolul 9 și articolul 101 alineatul 1 punctele 1 și 2.

Prezentare pe scurt a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 Reclamanții au introdus acțiuni împotriva deciziei președintelui Oficiului pentru Protecția Concurenței și a Consumatorilor din 8 decembrie 2009 prin care acesta a calificat înțelegerea încheiată între L.S.A. cu sediul în M., G.S.A. cu sediul în C., G.1 S.A. cu sediul în K., C.2 sp. z o.o. cu sediul în W., D. sp. z o.o. cu sediul în S., C.W.S.A. cu sediul în T. și C.O.S.A. cu sediul în O., constând în stabilirea prețurilor și a altor termeni și condiții de vânzare a cimentului gri, în împărțirea pieței de producție și vânzare a cimentului gri și în schimbul de informații comerciale sensibile, drept practică anticoncurențială pe piața internă de producție și vânzare a cimentului gri și a dispus încetarea acesteia. Prin această decizie, entităților menționate mai sus li s-au aplicat amenzi.
- 2 Prin hotărârea din 13 decembrie 2013, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Tribunalul Regional din Varșovia – Tribunalul pentru Protecția Concurenței și a Consumatorilor, Polonia) [denumit în continuare „Tribunalul Regional”] a modificat decizia atacată și a redus amenzile aplicate.
- 3 Prin hotărârea din 21 mai 2021, Sąd Apelacyjny w Warszawie (Curtea de Apel din Varșovia, Polonia) [denumită în continuare „Curtea de Apel din Varșovia” sau „Curtea de Apel”] a anulat în parte hotărârea atacată a Tribunalului Regional și, în

ceea ce privește partea anulată, a trimis cauza spre rejudecare Tribunalului Regional, lăsând în seama acestei instanțe să decidă cu privire la cheltuielile de judecată aferente procedurii de apel și de recurs.

4. Împotriva hotărârii menționate mai sus a formulat recurs, printre altele, C. sp. z o.o. Societatea menționată a invocat excepția de nulitate a procedurii (articolul 379 punctul 4 din Codul de procedură civilă), în legătură cu compunerea – în opinia sa – nelegală, a completului de judecată al Curții Supreme care s-a pronunțat în cauza I NSK 8/19, soluționată prin hotărârea din 29 iulie 2020, în temeiul căreia Curtea de Apel a rejudecat cauza și a pronunțat hotărârea atacată. În fapt, completul de judecată includea persoane numite în funcția de judecător la Curtea Supremă la propunerea Krajowa Rada Sądownictwa (Consiliul Național al Magistraturii) (denumit în continuare „KRS”) constituit prin ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Legea din 8 decembrie 2017 de modificare a Legii privind Consiliul Național al Magistraturii și a altor legi) (Dz.U. din 2018, poziția 3, denumită în continuare „Legea din 2017”). De asemenea, completul de judecată al Curții de Apel care a soluționat cauza VII AGa 847/20, finalizată prin hotărârea atacată, a inclus o persoană numită în funcția de judecător al Curții de Apel la propunerea KRS, constituit prin Legea din 2017. Totodată, recurenta a invocat un motiv întemeiat pe încălcarea articolului 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din 4 noiembrie 1950 [denumită în continuare „CEDO”] prin pronunțarea hotărârii atacate în condițiile în care reclamantului nu i s-a asigurat dreptul de a fi judecat de o instanță independentă și imparțială, instituită prin lege, dată fiind compunerea nelegală a completului de judecată al Curții Supreme care s-a pronunțat în cauza I NSK 8/19 și compunerea nelegală a completului de judecată al Curții de Apel din Varșovia care s-a pronunțat în cauza VII AGa 847/20.
5. Invocând motivele de mai sus, societatea recurentă a solicitat anularea hotărârii atacate, anularea procedurii în măsura în care este afectată de nulitate și trimiterea cauzei spre rejudecare unui complet de judecată corect compus al Curții Supreme sau, în cazul respingerii acestei cereri, anularea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare unui complet de judecată corect compus al Curții de Apel.
6. Prin adresa din 23 ianuarie 2023, C. sp. z o.o. a solicitat să se constate că judecătorul Curții Supreme O.N., numit în completul de judecată în cauza I NZ 22/22, nu îndeplinește cerințele de independență și imparțialitate, având în vedere împrejurările în care a fost numit și comportamentul său după numire. Ca împrejurări care motivează cererea s-au arătat următoarele:
 - a) participarea judecătorului Curții Supreme O.N. la concursul pentru ocuparea posturilor vacante de judecător la Curtea Supremă în fața KRS constituit prin Legea din 2017;
 - b) pronunțarea și administrarea justiției de către judecătorul Curții Supreme O.N., deși Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă,

Polonia) (denumită în continuare „Curtea Administrativă Supremă”) suspendase efectele rezoluției KRS în temeiul căreia fusese numit în funcția de judecător și în pofida rezoluției din 23 ianuarie 2020 a celor trei camere reunite ale Curții Supreme – Camera civilă, Camera penală și Camera pentru litigii de muncă și asigurări sociale – (denumită în continuare „rezoluția din 2020”), conform căreia compunerea este nelegală de fiecare dată când din completul de judecată al Curții Supreme face parte o persoană numită la propunerea KRS constituit prin Legea din 2017;

- c) participarea judecătorului Curții Supreme O.N., care suscită îndoieli serioase cu privire la independența sa, la pronunțarea unei hotărâri referitoare la protestele electorale în urma alegerilor prezidențiale din 2020.

Prezentare pe scurt a motivelor trimiterii preliminare

- 7 Problema ridicată în speță combină două aspecte legate de două instituții procesuale prevăzute în dreptul intern (procedura civilă poloneză), și anume recuzarea unui judecător (în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă) și așa-numitul test de imparțialitate, adică verificarea îndeplinirii cerințelor privind independența și imparțialitatea unui judecător – în acest caz, un judecător al Curții Supreme (în conformitate cu dispozițiile Legii privind Curtea Supremă), o soluție similară fiind prevăzută (într-un alt act legislativ) pentru judecătorii instanțelor de drept comun.
- 8 Întrebările preliminare vizează stabilirea unui cadru în care – în opinia Curții Supreme – există baze de conciliere a sferei constituționale, care rezultă din ordinea constituțională poloneză, și sferei procedurale și de garanție, care rezultă din valorile care stau la baza dreptului fundamental la o instanță în temeiul dreptului Uniunii, potrivit standardelor stabilite în jurisprudența Curții de Justiție. Având în vedere jurisprudența anterioară atât a Curții de Justiție, cât și a Trybunał Konstytucyjny (Curtea Constituțională) [denumită în continuare „Curtea Constituțională”], Curtea Supremă consideră că există loc pentru un dialog jurisprudențial care să permită evitarea unei abordări care să conducă la o contradicție iremediabilă între dreptul Uniunii și dreptul național (constituțional).
- 9 Prima chestiune se referă la un act de procedură (cerere) al unei părți care urmărește să conteste, în mod inadmisibil în lumina dreptului Uniunii și a Constituției statului membru, numirea unui judecător – care nu este supusă unui control jurisdicțional în temeiul dreptului național și al dreptului Uniunii – în mod inacceptabil în temeiul dreptului Uniunii și al Constituției statului membru, numirea unui judecător, punând în discuție capacitatea judecătorului respectiv de a se pronunța având în vedere lipsa unei legături între împrejurările procedurii de numire a acestui judecător și împrejurările cauzei supuse examinării, precum și lipsa unor motive reale de contestare a imparțialității și independenței sale pe baza altor împrejurări decât corectitudinea procedurii de numire a judecătorului, contestată de partea menționată, inclusiv comportamentul judecătorului respectiv

după numire și susceptibilitatea acestuia de a fi influențat de puterea legislativă sau executivă. În conformitate cu dreptul național, un astfel de act al unei părți echivalează cu o *actio popularis* inadmisibilă și constituie un abuz flagrant și vădit de drept procesual național. Prin urmare, se ridică problema dacă, în lumina articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 primul paragraf din cartă, instanța sesizată este obligată să nu ia în considerare un asemenea act.

- 10 Dreptul polonez prevede două modalități prin care părțile la procedură pot invoca faptul că, într-o anumită cauză, un judecător desemnat în completul de judecată nu oferă garanția unei soluționări obiective a cauzei. Prima este instituția recuzării judecătorului în conformitate cu articolul 49 din Codul de procedură civilă. Această dispoziție prevede recuzarea unui judecător într-o cauză dată dacă există o împrejurare de natură să dea naștere la orice îndoială cu privire la imparțialitatea judecătorului în cauza respectivă (*iudex suspectus*). Aceasta nu este o recuzare de drept (*ipso iure*), deoarece trebuie inițiată o procedură în acest sens – fie la cererea uneia dintre părți, fie pe baza unei declarații a judecătorului însuși.
- 11 În evaluarea existenței unor împrejurări care pot genera îndoieli cu privire la imparțialitatea unui judecător trebuie luate în considerare două aspecte: aspectul obiectiv așa-numit și aspectul așa-numit subiectiv ale imparțialității judecătorilor. Aspectul subiectiv înseamnă că niciun judecător nu trebuie să fie părtinitor sau să aibă prejudecăți, imparțialitatea personală fiind prezumată până la proba contrară. În al doilea rând, instanța trebuie să fie în mod obiectiv imparțială, și anume trebuie să ofere garanții suficiente pentru a exclude în această privință orice bănuială legitimă (a se vedea Hotărârea CJUE din 19 februarie 2009 în cauza C-308/07, Koldo Gorostiaga Atxalandabaso/Parlamentul, EU:C:2009:103).
- 12 Pe această bază, în jurisprudența Curții Constituționale a fost introdus conceptul de păstrare a caracteristicilor externe ale independenței. Important nu este doar ca judecătorul care judecă o cauză să se comporte întotdeauna în conformitate cu principiile independenței și imparțialității, ci și ca, în evaluarea externă, comportamentul judecătorului să corespundă acestor standarde. Jurisprudența Curții Supreme arată de asemenea că problema care se ridică nu este dacă un judecător poate fi acuzat în mod întemeiat de lipsă de obiectivitate, ci dacă, din punctul de vedere al părții, există suficiente motive pentru a pune la îndoială imparțialitatea judecătorului. Acest aspect este subliniat și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Curtea EDO).
- 13 Recuzarea unui judecător în temeiul articolului 49 alineatul 1 din Codul de procedură civilă nu este determinată doar de simpla cunoaștere, chiar și „personală” a unei părți, ci de o configurație specială a relațiilor personale care ar face dificilă menținerea imparțialității judecătorului în soluționarea unui litigiu privind acea parte. Aceste relații pot fi caracterizate de atitudini emoționale față de persoana în cauză sau de legături care influențează interesele sau situația personală a judecătorului.

- 14 Cea de a doua modalitate (referitoare la judecătorii Curții Supreme) este prevăzută în Legea privind Curtea Supremă – la articolul 29 alineatul 5 (introdus în 2022 pentru a pune în aplicare cerințele stabilite de jurisprudența Curții de Justiție). Aceasta se referă la verificarea îndeplinirii cerințelor de independență și imparțialitate, printre alții, de către un judecător al Curții Supreme, având în vedere împrejurările în care a fost numit și comportamentul său după numire, dacă, în contextul unei anumite cauze, aceasta poate conduce la o încălcare a cerinței de independență sau imparțialitate care să afecteze soluționarea cauzei, ținând seama de împrejurările în care se află justițiabilul și de natura cauzei. Admițând cererea, Curtea Supremă recuză judecătorul de la judecarea cauzei; cu toate acestea, recuzarea unui judecător într-o cauză nu poate constitui motiv de excludere a judecătorului respectiv în alte cauze judecate cu participarea sa (articolul 29 alineatul 18 din Legea privind Curtea Supremă).
- 15 Nici cererea de recuzare a unui judecător și nici cererea de verificare a respectării cerințelor de independență și imparțialitate nu sunt măsuri cu caracter general și, prin urmare, nu sunt menite să împiedice un judecător să judece în general. Ambele măsuri sunt destinate să fie utilizate de o parte pentru recuzarea unui judecător care, în condițiile concrete ale unei anumite cauze, nu oferă garanția că respectiva cauză va fi soluționată în mod obiectiv și independent, fără nicio influență din partea unor terți.
- 16 În conformitate cu articolul 179 din Constituția poloneză, judecătorii sunt numiți de către președintele Republicii Polone, la propunerea KRS, pe perioadă nedeterminată. Pe de altă parte, în conformitate cu articolul 29 din Legea privind Curtea Supremă, un judecător al Curții Supreme este o persoană numită în această funcție de președintele Republicii Polone și care a depus jurământul în fața președintelui Republicii Polone (alineatul 1). Important este că, în cadrul activităților Curții Supreme sau ale organelor acesteia, nu este admisibil să se conteste legitimitatea instanțelor, a organelor constituționale de stat și a organismelor de control și de protecție a legii (alineatul 2), și nici ca Curtea Supremă sau orice altă autoritate să stabilească sau să aprecieze legalitatea numirii unui judecător sau abilitarea de a îndeplini atribuțiile judiciare care decurg din această numire (alineatul 3).
- 17 Împrejurările numirii unui judecător al Curții Supreme nu pot constitui un motiv exclusiv pentru a ataca o hotărâre pronunțată cu participarea aceluși judecător sau pentru a pune la îndoială independența și imparțialitatea acestuia (articolul 29 alineatul 4 din Legea privind Curtea Supremă).
- 18 Jurisprudența Curții Constituționale a adoptat un punct de vedere asemănător. În mai multe hotărâri, Curtea Constituțională a reținut că articolul 49 alineatul 1 din Codul de procedură civilă, în măsura în care permite examinarea unei cereri de recuzare a unui judecător pentru motivul că numirea judecătorului de către președintele Republicii Polone, la propunerea KRS, este nelegală, precum și în măsura în care admite ca premisă care ar putea genera îndoieli întemeiate cu privire la imparțialitatea unui judecător într-o anumită cauză orice împrejurare

legată de procedura de numire a judecătorului respectiv de către președintele Republicii Polone la propunerea KRS, este incompatibil cu Constituția Republicii Polone. În plus, Curtea Constituțională a constatat incompatibilitatea cu Constituția Republicii Polone a unor dispoziții ale Legii privind Curtea Supremă, în măsura în care acestea oferă Curții Supreme o bază normativă pentru a statua cu privire la statutul unei persoane numite în funcția de judecător, inclusiv de judecător al Curții Supreme, precum și cu privire la competențele care decurg din aceasta și cu privire la eficacitatea unui act judiciar efectuat cu participarea unei astfel de persoane, în raport cu acest statut.

- 19 Această soluție este de asemenea recunoscută în jurisprudența Curții de Justiție, care reține că simplul fapt că judecătorii sunt numiți cu implicarea autorităților executive nu este de natură să creeze o dependență a lor față de acestea și nici să dea naștere unor îndoieli referitoare la imparțialitatea lor în cazul în care, odată numite, persoanele respective nu sunt supuse niciunei presiuni și nu primesc instrucțiuni în exercitarea funcțiilor lor (a se vedea Hotărârea din 19 noiembrie 2019, A.K. și alții, C-585/18, C-624/18 și C-625/18, EU:C:2019:982, punctul 133; a se vedea de asemenea Hotărârea din 2 martie 2021, A.B. și alții, C-824/18, EU:C:2021:153, punctul 122, Hotărârea din 20 aprilie 2021, Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, punctul 56, Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia, C-791/21, EU:C:2021:596, punctul 97). În același timp, faptul că un organism precum Consiliul Național al Magistraturii, care este implicat în procedura de numire a judecătorilor, este compus preponderent din membri aleși de puterea legislativă, nu poate, în sine, da naștere la îndoieli privind independența judecătorilor selectați prin această procedură (a se vedea în mod similar Hotărârea CJUE din 9 iulie 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, punctele 55 și 56).
- 20 Din jurisprudența Curții de Justiție rezultă de asemenea că situația poate fi diferită în cazul în care aceeași împrejurare, coroborată cu alte elemente relevante și cu condițiile în care au fost făcute aceste alegeri, conduce la generarea unor asemenea îndoieli (Hotărârea CJUE în cauza C-791/[19], punctul 103). Trebuie subliniat că sintagma „instanță independentă și imparțială” (în limba engleză „independent and impartial tribunal”, în limba germană „unabhängiges und unparteiisches Gericht”) este, de fapt, o categorie de evaluare a independenței și imparțialității unei instanțe (nu a independenței unui judecător), deși între cele două concepte este o strânsă legătură.
- 21 Potrivit criteriilor de evaluare introduse de Curtea de Justiție în Hotărârea din 29 martie 2022 (C-132/20, Getin Noble Bank, EU:C:2022:235), Curtea Supremă beneficiază de „prezumția de independență”, care poate fi răsturnată fie printr-o hotărâre judecătorească definitivă care ar constata că judecătorul care constituie instanța de trimitere nu are calitatea de instanță judecătorească independentă, imparțială și constituită în prealabil prin lege, fie prin demonstrarea altor elemente care ar putea aduce atingere independenței și imparțialității acestei instanțe.

- 22 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții de Justiție, dispozițiile legislative naționale care fac obiectul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor trebuie, de regulă, să fie apreciate ținând seama de interpretarea acestora de către instanțele naționale (a se vedea Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia, C-791/19, EU:C:2021:596 și jurisprudența citată). În același timp, în cauzele în materie de administrare a justiției, instanțele naționale nu pot să nu țină seama de normele de drept național, inclusiv de rang constituțional, atunci când evaluează criteriile prevăzute la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și la articolul 47 din cartă.
- 23 Nici dreptul național (și nici cel internațional) nu specifică standardul în ceea ce privește independența sau imparțialitatea. Nici măcar nu definesc ce înseamnă independență și imparțialitate în sensul legii sau în ce poate sau ar trebui să constea încălcarea acestora. Nu se precizează nici dacă unicul criteriu de apreciere a lipsei de independență și imparțialitate constă în comportamentul judecătorului însuși sau în alte circumstanțe care sunt independente de acesta. În decizia Curții Supreme din 23 februarie 2023, s-a argumentat că prin împrejurările numirii judecătorului în sensul articolului 29 alineatul 5 din Legea privind Curtea Supremă trebuie să se înțeleagă nu împrejurările cu caracter general, care se referă la soluții sistemice aferente procedurii de numire a judecătorilor, ci împrejurări individuale ale numirii, referitoare la un anumit judecător.
- 24 În lumina jurisprudenței Curții Constituționale, independența unui judecător în sens constituțional constă în mai multe elemente importante, printre care se numără: 1) imparțialitatea față de părțile din procedură, 2) independența față de organele (instituțiile) extrajudiciare, 3) independența judecătorului față de autorități și alte organe judiciare, 4) independența față de influența factorilor politici, în special a partidelor politice, 5) independența internă a judecătorului.
- 25 În afară de primul dintre elementele menționate mai sus, referitor la imparțialitate, celelalte nu pot fi limitate, în principiu, la aprecierea în cadrul unei singure cauze examinate, întrucât dependența de organe (instituții) extrajudiciare, de autorități și organe judiciare sau de factori politici, în special de partide politice, înseamnă, în principiu, că judecătorului îi lipsește atributul independenței în general. Astfel, constatarea lipsei de independență în acest sens, ceea ce se urmărește *de facto* prin cererea din prezenta cauză, nu se referă la un caz concret, întrucât existența dependenței trebuie să conducă întotdeauna la luarea unor măsuri adecvate pentru a exclude judecătorul de la judecarea oricărei cauze. Aceasta cu atât mai mult cu cât este vorba despre modelul normativ, constituțional, al numirii judecătorilor. Constatarea existenței unei „dependențe” de factorii sau persoanele care participă la procedura de numire a judecătorilor în general – ca determinând lipsa de independență a unui judecător – ar însemna că un astfel de judecător își pierde în general capacitatea de a-și îndeplini funcția, or, împrejurările posibile ale numirii sale pot conduce fie la aprecierea comportamentului candidatului însuși la funcția de judecător, fie la o apreciere a comportamentului membrilor organismelor care participă la procedura de numire (asupra deciziilor cărora candidatul nu are nicio influență, dar care sunt luate în conformitate cu o procedură specifică, prevăzută

de lege), care nu pot fi apreciați în termeni de lipsă de independență în sensul general la care s-a făcut referire. Dacă, pe de altă parte, anumite împrejurări concretizate în procedura de numire ar justifica recuzarea unui judecător, aceasta ar trebui să se efectueze în conformitate cu normele generale prevăzute în procedura ordinară de recuzare, de exemplu, în cazul în care un judecător urmează să judece o cauză cu participarea unui membru al KRS care și-a exprimat opinia cu privire la acesta în cadrul procedurii de numire sau chiar a unei persoane care deținea la momentul respectiv funcția de președinte al Republicii Polone, iar aprecierea imparțialității ar trebui să se realizeze de fiecare dată pe bază individuală.

- 26 Cu toate acestea, îndoiele serioase ridică în primul rând însăși admiterea faptului că împrejurările numirii unui judecător (înțelese în sens restrâns ca referindu-se la procedura și temeiul juridic al procedurii de numire, precum și *in concreto* la derularea procedurii de numire în sine), fără a preciza natura acestora, pot afecta aprecierea independenței sau imparțialității judecătorului în general. De fapt, asupra acestui aspect se concentrează cererea din prezenta cauză, iar din aceasta derivă consecințe generale – sub forma incapacității de a-și exercita funcția a judecătorul Curții Supreme O.N. precum și a judecătorului Curții de Apel care a participat la pronunțarea hotărârii atacate. Caracterul întemeiat al acestei cereri ar fi susținut, potrivit recurenței, de ignorarea de către judecătorul Curții Supreme O.N. a faptului „nelegalității vădite a numirii sale, precum și a nelegalității numirii altor judecători numiți la propunerea noului KRS”. O astfel de interpretare a statutului de judecător depășește criteriile indicate care rezultă atât din jurisprudența existentă a Curții de Justiție, cât și a Curții Constituționale.
- 27 Poziția preponderentă în jurisprudență este aceea că nu este suficient să se invoce împrejurările în care a avut loc numirea unui judecător al Curții Supreme (inclusiv eventuale nelegalități în procedura de numire) și comportamentul acestuia după numire (în special activitățile jurisdicționale și prejurisdicționale, declarațiile și afirmațiile în spațiul public sau alte activități publice) care pot da naștere unor îndoieli justificate cu privire la îndeplinirea de către acesta a cerințelor de independență și imparțialitate, ci este necesar să se indice și împrejurările care demonstrează că aceste carențe pot afecta soluționarea respectivei cauze concrete, ținând seama de împrejurările în care se află justițiabilul și de natura cauzei.
- 28 Se prezintă însă și teza opusă, și anume aceea că, pentru a considera că, pentru aprecierea lipsei de independență și imparțialitate a unui judecător în lumina articolului 29 alineatul 5 și următoarele din Legea privind Curtea Supremă, este suficientă premisa unei numiri pretins nelegale a judecătorului (este vorba despre numirile efectuate pe baza propunerilor KRS în temeiul dispozițiilor în vigoare din 2018, adică în temeiul Legii din 2017) și, în plus, că poate fi calificată drept „conduită ulterioară numirii” efectuarea, de către un judecător ale cărei imparțialitate și independență sunt puse la îndoială, de acte judiciare contrare jurisprudenței Curții EDO și concluziilor rezoluției Curții Supreme din 2020. În conformitate cu această rezoluție, o compunere necorespunzătoare a instanței sau o compunere contrară dispozițiilor legale există și în cazul în care din compunerea

instanței face parte o persoană numită în funcția de judecător al Curții Supreme de Justiție la propunerea KRS, în temeiul dispozițiilor Legii din 2017. Această teză nu ține seama de jurisprudența Curții Constituționale și, în opinia instanței de trimitere, este legată de recunoașterea unui act normativ neconstituțional, cum ar fi rezoluția menționată anterior, ca fiind valid și pretins obligatoriu pentru toate completele de judecată ale Curții Supreme.

- 29 În cererea în cauză se invocă „nelegalitatea” numirilor de judecători, făcându-se referire la cerința stabilită de dreptul Uniunii și de articolul 6 din CEDO (dreptul la o instanță), dar se omite complet să se verifice dacă, în împrejurările în speță, există o dependență a judecătorului sau a instanței față de puterea legislativă sau executivă din cauza modului (împrejurărilor) în care a fost numit judecătorul și în ce ar consta această dependență, sau dacă există îndoieli cu privire la imparțialitate din cauză că, după numire, judecătorul este supus unor presiuni sau primește instrucțiuni în exercitarea atribuțiilor sale (Hotărârea CJUE în cauzele conexe C-585/18, C-624/18 și C-625/18). În cazul judecătorilor Curții Supreme, acest lucru înseamnă de asemenea că lipsa verificării individuale a criteriilor de mai sus trebuie considerată ca o încălcare a cerinței de mai sus a dreptului Uniunii, care trebuia să fie implementată la momentul adoptării sale. S-a arătat doar, ca o completare, că judecătorul Curții Supreme O.N. a participat la pronunțarea hotărârii referitoare la protestele electorale în urma alegerilor pentru funcția de președinte al Republicii Polone din anul 2020, hotărâre favorabilă din punctul de vedere al partidului politic din care provenea candidatul câștigător și, prin urmare, activitatea sa judiciară ar fi lăsat impresia că ar fi favorabilă forței politice care a făcut posibilă numirea sa la Curtea Supremă. Indiferent de temeinicia unei astfel de afirmații, trebuie remarcat că ceea ce este cu adevărat în discuție este exercitarea atribuțiilor jurisdicționale în pofida a ceea ce recurenta consideră a fi o procedură nelegală de numire în funcție a judecătorului.
- 30 Unele complete ale Curții Supreme (este vorba despre judecătorii numiți la această instanță înainte de 2018) consideră că conduita unui judecător după numire include și îndeplinirea de către acesta a unor acte judiciare. Prin ordonanța din 27 februarie 2023 s-a respins recunoașterea forței obligatorii a hotărârii Curții Constituționale din 20 aprilie 2020, în măsura în care aceasta a declarat neconstituțională rezoluția din 2020, la pronunțarea căreia au participat judecătorii care au emis ordonanța menționată mai sus, aceștia apreciind propria rezoluție declarată neconstituțională ca fiind corectă și prezumtiv producătoare de efecte juridice și, prin urmare, încălcând în mod evident norma care decurge din principiul *nemo iudex in causa sua*.
- 31 În plus, prin decizia din 4 aprilie 2023, Curtea Supremă a solicitat Camerei extinse a Curții Supreme să precizeze dacă din articolul 29 alineatul 5 din Legea privind Curtea Supremă rezultă că, pentru ca un judecător al Curții Supreme să fie recuzat de la judecarea unei cauze, este necesar să fie îndeplinite cumulativ toate condițiile menționate de acesta, potrivit cărora un judecător al Curții Supreme nu respectă cerințele de independență și imparțialitate, sau dacă, în împrejurările specifice ale cauzei, este suficientă îndeplinirea doar a uneia dintre aceste condiții.

- 32 O astfel de cerere, bazată, prin urmare, doar pe o astfel de premisă, ar fi, în fapt, o simulare, într-o manieră necunoscută de dreptul național și de dreptul Uniunii, și ar conduce la contestarea dreptului unui judecător de a-și exercita funcția. În plus, ar servi de fapt la verificarea, pentru fiecare caz în parte, nu a judecătorului respectiv, ci a prerogativei prezidențiale de numire a acestuia, care nu poate fi verificată pe baza unor dispoziții care nu derivă din Constituția Republicii Polone. În hotărârea din 5 iunie 2012, Curtea Constituțională a arătat că articolul 179 din Constituția Republicii Polone este „o normă completă în ceea ce privește definirea competențelor președintelui Republicii Polone de numire a judecătorilor, deoarece reglementează toate elementele necesare ale procedurii de numire”.
- 33 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională arată că, în sistemul juridic polonez, judecător este persoana care a primit actul de numire din partea Președintelui Republicii Polone, iar motivele de recuzare a unui judecător trebuie să decurgă din Constituția Republicii Polone și din legislația bazată pe aceasta. Prerogativa președintelui Republicii Polone nu este supusă controlului puterii judecătorești.
- 34 Excluderea cu caracter general a unui judecător de la judecarea cauzelor ar însemna *de facto* – contrar legii și, mai ales, contrar Constituției Republicii Polone și dreptului Uniunii – „suspendarea” unui astfel de judecător din funcție. O poziție similară este prezentată de Curtea Constituțională în ceea ce privește „excluderea” completă de la judecare prin intermediul unui act de rang inferior legii (o rezoluție a Curții Supreme), care conduce la crearea unei instituții aparte de judecător în rezervă *ab initio*. Exercițarea prerogativelor, prin urmare și a celor din domeniul numirii judecătorilor, nu necesită motivarea deciziilor luate de președintele Republicii.
- 35 Cerința, în lumina articolului 179 din Constituția Republicii Polone, a unei propuneri din partea KRS constituie, conform jurisprudenței Curții Constituționale, o restrângere considerabilă a libertății de acțiune a președintelui, care nu poate numi orice persoană care îndeplinește cerințele pentru candidatura la funcția de judecător, ci doar o persoană a cărei candidatură a fost analizată și propusă de către KRS. Constituția Republicii Polone condiționează exercitarea acestei prerogative de către președintele Republicii Polone de depunerea unei propuneri în acest sens de către KRS, însă doar actul de numire conferă statutul de judecător. Cu toate acestea, Constituția Republicii Polone nu prevede în mod explicit etapele care preced depunerea propunerii și nici calificările pe care trebuie să le dețină un candidat la funcția de judecător. Competențele președintelui au caracter independent, iar acesta le exercită în nume propriu, pe cont propriu și pe propria răspundere.
- 36 Ordinul președintelui Republicii Polone de numire în funcția de judecător nu este un act administrativ și nu este supusă jurisdicției unei instanțe administrative, iar numirea în sine nu este o chestiune administrativă. Nu există nicio procedură de apreciere a validității, a corectitudinii sau a consecințelor exercitării acestei competențe de către președintele Republicii Polone. Nu este posibil să se creeze o astfel de procedură de control nici conform standardelor internaționale, nici la

nivel legislativ. Numirea unui judecător este un act de drept constituțional, care își are temeiul direct într-o normă constituțională. Ca atare, nu este un act de drept administrativ. Prin urmare, nicio autoritate nu are competența de a verifica corectitudinea sau efectele acestuia. Nici Curtea EDO nu este un organism abilitat să evalueze exercitarea unei prerogative constituționale de către președintele Republicii Polone. Modelul de numire a judecătorilor adoptat prin Constituția poloneză implică necesitatea de a asigura judecătorului un statut de necontestat, astfel încât acesta să nu fie expus unor posibile încercări de contestare a sa prin căutarea oricăror împrejurări care ar putea afecta evaluarea corectitudinii procedurii de numire în etapa premergătoare numirii de către președintele Republicii Polone. Incontestabilitatea statutului, astfel înțeleasă, reprezintă o componentă evidentă a garanției inamovibilității, care nu este prevăzută ca un „privilegiu” al judecătorului, ci este ancorată în garanțiile dreptului la o instanță, inclusiv în stabilitatea hotărârilor judecătorești definitive.

- 37 În lumina articolului 179 coroborat cu articolul 144 alineatul 3 punctul 17 din Constituția Republicii Polone, precum și a dreptului Uniunii, nu este posibil să se numească un judecător sub forma unui act pur simbolic, lipsit de efecte practice reale. Numirea unui judecător reprezintă, în același timp, conferirea de competențe persoanei în cauză pentru exercitarea puterii judecătorești. Cererea care se referă la împrejurările numirii unui judecător, care ar servi la constatarea lipsei independenței și imparțialității acestuia, ar conduce de fiecare dată la restrângerea sau chiar la împiedicarea exercitării de către acesta a puterii judiciare.
- 38 Fără un temei constituțional explicit, numirea unui judecător nu poate fi contestată în niciun fel într-un stat de drept democratic și în dreptul Uniunii. Îndeplinirea cerințelor constituționale are în fapt ca rezultat acordarea unui judecător a unui mandat în întreaga măsură prevăzută de normele juridice, în timp ce principiile stabilității funcției și inamovibilității, rezultate din aceasta, servesc de fapt la garantarea dreptului la o instanță în sensul articolului 45 alineatul 1 din Constituția Republicii Polone și al articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 primul paragraf din cartă. Pe de altă parte, verificarea actului de conferire a unui mandat și a eficacității acestuia în temeiul dreptului polonez nu face obiectul unei examinări din perspectiva dreptului Uniunii. Independența și imparțialitatea nu sunt legate în niciun mod de procedura prin care a fost numit un judecător, în măsura în care aceasta este pusă în aplicare într-un stat democratic. Nici normele constituționale, nici dispozițiile dreptului Uniunii nu numai că nu oferă motive pentru a contesta independența unui judecător în temeiul modalității de numire a acestuia, ci sunt de fapt menite să asigure această independență, protejându-l astfel de orice influență externă – atât din partea puterii legislative, cât și a celei executive sau judiciare.
- 39 După cum s-a arătat, nici în dreptul Uniunii nu se poate găsi un temei pentru a contesta numirea unui judecător într-un stat membru și a-l împiedica astfel să își exercite funcția și, mai ales, să judece. O dovedește de asemenea împrejurarea, invocată de recurentă, că judecătorul Curții Supreme O.N. a fost numit în funcția de judecător la Curtea Supremă fiind „pe deplin conștient” de decizia Curții

Administrative Supreme de suspendare a executării rezoluției KRS în partea referitoare la prezentarea propunerii de numire, printre alții, a acestuia în funcția de judecător la Curtea Supremă. În opinia recurente, acest lucru denotă o nerespectare a legii de către judecătorul Curții Supreme O.N.. Nu este însă foarte clar pe ce se bazează recurenta pentru a trage astfel de concluzii. În primul rând, trebuie subliniat faptul că judecătorul Curții Supreme O.N. (care nu era încă judecător la momentul respectiv) nu a participat la nicio procedură în fața Curții Supreme Administrative în legătură măsura provizorie luată în legătură cu rezoluția KRS, astfel încât nu i s-a comunicat decizia citată de recurentă și nimic nu indică faptul că acesta ar fi avut cunoștința de vreo măsură provizorie. Prin urmare, numai din acest motiv, sugestia privind nerespectarea este eronată. Astfel, nerespectarea sugerată ar fi putut exista numai cu deplina cunoaștere a existenței emiterii unei asemenea decizii și a obiectului acesteia. Prin urmare, nu este clar din ce circumstanțe avocatul recurente deduce cunoașterea de către judecătorul Curții Supreme a măsurii și ignorarea acesteia. Dacă face acest lucru pe baza motivării rezoluției din 23 ianuarie 2020, care se referă la „cunoștințele provenite din informațiile din mass-media”, atunci, independent chiar de faptul că aceasta a fost emisă cu încălcarea procedurii și constituie o normă juridică *de facto*, deducțiile din cuprinsul acesteia cu privire la acest aspect nu corespund deloc realității, constituie insinuări nedovedite în nici un fel ale semnatarilor acestei motivări și nu pot constitui o situație de fapt. Mai mult, chiar dacă candidatul ar fi dobândit cunoștințe foarte generale din mass-media cu privire la însăși existența măsurii dispuse, acesta se putea aștepta ca, în conformitate cu normele aplicabile procedurilor civile, măsura să respecte aceste norme, adică să se aplice acelei părți din rezoluția KRS care nu era definitivă. În ceea ce îl privește pe O.N., rezoluția KRS era definitivă și executorie și, prin urmare, nu era nici măcar admisibil și posibil din punct de vedere procedural să se dispună o măsură provizorie în acest sens. În consecință, la data numirii, nu se putea presupune că Curtea Administrativă Supremă va încălca în mod flagrant legea în hotărârile sale, inclusiv în deciziile privind măsuri provizorii. O astfel de presupunere ar fi putut apărea numai după luarea la cunoștință a conținutului întregii decizii, ceea ce, din motivele arătate, care sunt destul de obiective, nu era posibil. Orice intervenție asupra conținutului rezoluției KRS la o dată ulterioară este irelevantă în acest caz, deoarece, din motive evidente, nu poate avea efecte retroactive. Indiferent de cele de mai sus, o astfel de „măsură provizorie” nu are niciun efect în dreptul public și față de președintelui Republicii Polone.

- 40 Invocând ceea ce consideră a fi vicii în procedura de numire, recurenta contestă, de fapt, statutul judecătorului și nu solicită recuzarea acestuia pe baza unor împrejurări care ar putea dovedi lipsa de imparțialitate a judecătorului în speță. O astfel de cerere este, de fapt, o cerere simulată care urmărește să conteste numirea unui judecător, ceea ce este inadmisibil în temeiul dreptului Uniunii Europene și al constituției unui stat membru și nu este posibil nici în temeiul dreptului național, nici în temeiul dreptului Uniunii și, prin urmare, ar trebui – în opinia Curții Supreme – să nu fie luată în considerare.

- 41 A doua întrebare se referă la mijloacele procedurale deja menționate – în contextul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 primul paragraf din cartă – și se reduce la problema dacă este un mecanism eficient și suficient pentru îndeplinirea criteriilor unei instanțe instituite prin lege în sensul dreptului Uniunii Europene acela de a conferi părților, în temeiul dreptului național, posibilitatea de a solicita verificarea efectului tuturor împrejurărilor legate de procedura de numire și de comportamentul judecătorului după numire asupra imparțialității și independenței acestuia în cauza supusă examinării, în cadrul unui așa-numit test de imparțialitate sau al unei cereri de recuzare a judecătorului.
- 42 În pofida principiului coerenței și uniformității dreptului Uniunii, Curtea Supremă nu are cunoștință de niciun caz în care, în afară de Polonia, sistemele juridice ale altor state membre să fi introdus soluții noi de natură procedurală sau constituțională care să adapteze dispozițiile naționale la cerințele care decurg din jurisprudența Curții de Justiție menționată anterior. În opinia Curții Supreme, dispozițiile la care se face referire în întrebarea preliminară vizează alinierea standardului de drept polonez privind admisibilitatea verificării independenței și imparțialității unui judecător la concluziile care decurg din hotărârile Curții de Justiție menționate mai sus. De asemenea, acestea vizează introducerea unui control jurisdicțional al criteriului privind „instanța instituită prin lege” în sensul articolului 6 din CEDO.
- 43 Măsurile de mai sus par a fi suficiente pentru a determina dacă compunerea instanței este adecvată, cu atât mai mult cu cât, în pofida mediatizării lor și chiar uneori a apelurilor din mass-media de a recurge la ele, numărul lor este foarte mic, ceea ce înseamnă că părțile la procedură pun de fapt foarte rar la îndoială imparțialitatea și independența judecătorilor Curții Supreme, inclusiv a celor numiți începând cu 2018. În cauzele civile (în fața Camerei civile a Curții Supreme), au existat de atunci în total aproximativ 40 de cereri de recuzare a unui judecător și de efectuare de teste. Având în vedere numărul de cauze care ajung la Camera civilă a Curții Supreme, de 5 000-7 000 pe an, aceasta este practic o fracțiune neglijabilă.
- 44 Măsurile avute în vedere sunt suficiente pentru exercitarea dreptului părților la o compunere corectă a instanței, cu condiția – desigur – ca acestea să fie aplicate în mod corespunzător atât de părți, cât și de Curtea Supremă. Este vorba atât despre admisibilitatea formulării unor excepții pertinente de către o parte la procedură, cât și de judecarea de către Curtea Supremă sau de către o altă instanță, referitoare la un judecător al Curții Supreme, și de atacarea hotărârilor pronunțate de Curtea Supremă cu participarea unui judecător pe baza a diferite împrejurări. Prezumția unui legiuitor rațional și principiul legalității (articolul 7 din Constituția Republicii Polone), precum și principiile Uniunii impun ca evaluarea să nu conștie în „contestarea” hotărârii sau în „punerea în discuție” a statutului judecătorului, ci ca aceasta să se facă în conformitate cu procedura și normele prevăzute în dispoziții distincte (în prezent ar trebui considerate astfel articolul 49 din Codul de procedură civilă și articolul 29 alineatul 5 și următoarele din Legea privind Curtea

Supremă). Practica jurisprudențială din ultimii ani indică însă o tendință diferită, și anume aceea că dispozițiile Constituției Republicii Polone, ale legilor naționale și ale dreptului Uniunii constituie adesea doar un pretext pentru formularea de aprecieri și efectuarea de către completele de judecată (în special cele compuse din judecători numiți la Curtea Supremă înainte de 2018) a unor acte judiciare care nu își găsesc niciun temei normativ în lege. Unele complete ale Curții Supreme susțin că invocarea exclusiv a împrejurărilor numirii justifică tratarea cererii ca fiind o cerere de recuzare a judecătorului, deși o astfel de modalitate de interpretare este în contradicție directă atât cu dispozițiile legale invocate, cât și cu deciziile Curții Constituționale și, în plus, nu este susținută de nicio dispoziție din dreptul Uniunii.

- 45 Aceasta s-ar datora imposibilității de aplicare practică a articolului 29 alineatul 5 din Legea privind Curtea Supremă. De exemplu, în decizia din 15 noiembrie 2022, Curtea Supremă a subliniat că viciile testului de independență și imparțialitate a unui judecător sunt de natură sistemică și sunt atât de importante încât fac practic imposibilă utilizarea acestuia ca măsură efectivă. Acestea fac ca măsura să aibă în esență un caracter iluzoriu, iar renunțarea la aplicarea acesteia – sau nerespectarea cerințelor formale care îi slăbesc eficacitatea în practică – nu ar trebui să fie considerată ca o expresie a lipsei de diligență a unei părți.
- 46 Într-o altă decizie, din 27 februarie 2023, Curtea Supremă a constatat că structura testului prevăzut în Legea privind Curtea Supremă este descrisă pe bună dreptate ca fiind o procedură menită să împiedice aplicarea articolului 6 paragraful 1 din CEDO, astfel cum a fost interpretat de Curtea EDO în hotărârile sale în cauzele împotriva Poloniei (Reczkowicz, Dolińska-Ficek și Ozimek și Advance Pharma sp. z o.o.), bazându-se în același timp pe hotărârea Marii Camere a Curții EDO în cauza Guómundur Andri Astraósson împotriva Islandei (cererea 26374; Hotărârea Marii Camere a Curții Europene a Drepturilor Omului din 1 decembrie 2020). Astfel, în această hotărâre din 1 decembrie 2020, s-a afirmat că noțiunea „instituită de lege” include și procedura de numire a judecătorilor (punctul 228) și că un organ jurisdicțional care nu îndeplinește cerințele de independență – în special față de executiv – și de imparțialitate nu poate fi calificat drept „instanță” în sensul articolului 6 paragraful 1 din CEDO. Din acest motiv, pentru a evalua dacă o instanță îndeplinește cerința necesară de independență și imparțialitate, Curtea de la Strasbourg a declarat că trebuie să se țină seama și de modul în care sunt numiți membrii săi – având în vedere același obiectiv. Hotărârea din 1 decembrie 2020 adoptă și descrie un test în trei etape care trebuie aplicat în orice cauză în care apar îndoieli cu privire la corecta numire a judecătorului însărcinat cu judecarea cauzei. Toate elementele acestuia se aplică atunci când se constată că a avut loc o încălcare a dreptului național în procedura de numire a unui judecător (pentru că se examinează în continuare natura încălcării – etapa a doua, și dacă o încălcare a dreptului național de o anumită natură a fost constatată și remediată de instanțele naționale – etapa a treia). Elementele acestui test se referă, bineînțeles, la independență și imparțialitate înțelese în termeni obiectivi, iar nu subiectivi.

- 47 Faptul că această măsură funcționează și că, de fapt, este vorba despre o problemă diferită este demonstrat însă, de exemplu, de deciziile Curții Supreme în alte cauze. Este semnificativ faptul că, în aceste cauze, completele de judecată ale Curții Supreme au fost formate din judecători numiți la această instanță înainte de 2018 (fără judecători numiți după 2018). Cu alte cuvinte, atâta timp cât acești judecători judecă „între ei”, nu văd niciun obstacol în a aplica dispozițiile legii, recuzând un alt judecător al Curții Supreme (numit în conformitate cu Legea din 2017), invocând, după cum s-a arătat, vicii în procedura de numire și faptul că acest judecător nu s-a recuzat din cauza acestor pretinse nelegalități. Or, formularea de la articolul 29 alineatul 5 din Legea privind Curtea Supremă arată că nu doar această împrejurare (a numirii) trebuie verificată, ci și dacă, în împrejurările cauzei respective, împrejurările numirii și comportamentul judecătorului după numire pot conduce la o încălcare a cerinței privind independența sau imparțialitatea care să afecteze soluționarea cauzei, ținând cont de împrejurările în care se află justițiabilul și de natura cauzei.
- 48 În concluzie, legislația națională prevede măsuri de verificare a imparțialității și independenței judecătorilor Curții Supreme. Aplicarea corectă a acestora permite obținerea unui rezultat corect. Dacă o parte recurge în mod corect la o cerere de recuzare a unui judecător sau la așa-numitul test de imparțialitate, iar instanța care o judecă aplică legea (de asemenea, în mod corect), instanța este compusă în mod corect.
- 49 În plus, trebuie subliniat că părțile la procedură (în special la procedurile civile) nu recurg frecvent nici la cererea de recuzare a judecătorilor și nici la testul de imparțialitate, ci chiar – din perspectiva numărului total de cauze care ajung la Curtea Supremă – cu siguranță foarte rar. Prin urmare, se pune întrebarea dacă, în cazul în care o parte nu își exercită drepturile procedurale care îi sunt acordate și nu contestă compunerea instanței într-o anumită cauză (ceea ce, desigur, nu este cazul în speță), se poate vorbi despre o compunere a instanței incompatibilă cu dreptul național și al Uniunii. Întrucât, din perspectiva părții înseși, aprecierea trebuie să se refere la sfera independenței externe, adică la percepția terților, în special a părților la procedură, într-o situație în care părțile nu pun la îndoială independența și imparțialitatea judecătorului în cauză, nu se poate vorbi de o instanță care nu îndeplinește cerințele dreptului național și ale Uniunii. Astfel, numai acest element de independență externă poate conduce la faptul că un judecător, ținând cont atât de modul în care s-a desfășurat procedura de numire, cât și de comportamentul său după numire, ar putea face obiectul unei verificări cu privire la îndeplinirea criteriului privind independența instanței într-o anumită cauză, fără a se ține seama de statutul său constituțional ca atare.
- 50 Având în vedere cele de mai sus, Curtea Supremă adresează Curții de Justiție întrebările preliminare menționate mai sus.